

ска наредба и основали отъ свои прѣселенци много нови градове.

За поримчването на Балканския полуостровъ съдѣйствувала въ значителна степенъ и римската войска, която се състояла отъ римски полкове (легиони) и отъ спомагателни войски, събрани отъ мѣстнитѣ жители. Къмъ всѣки полкъ имало отъ 5 — 10 хиляди спомагателни войници, които бивали командувани на латински и въ сношенията си съ римлянитѣ употребявали само латинския езикъ. Понеже на римскитѣ войници не се позволявало да се женятъ за мѣстни момичета, нито пъкъ да държатъ въ лагера си свои законни жени, тѣ встъпвали въ незаконенъ бракъ съ мѣстнитѣ тракийки. Отъ друга страна спомагателнитѣ войници, като мѣстни, се женѣли и сѣмействата имъ живѣли обикновено до лагеритѣ. Тѣ получавали слѣдъ свършване на службата си за себе си и за сѣмействата си права на римски граждани и повечето отъ тѣхъ оставали да си живѣятъ до лагеритѣ. По такъвъ начинъ, отъ римскитѣ прѣселенци и отъ поримчениитѣ сѣмейства на спомагателнитѣ войски край военнитѣ лагери, изникнали постепенно въ Балканския полуостровъ многобройни римски градове, отъ които нѣкои били стари тракийски селища. Отъ тия римски градове въ днешнитѣ ни земи важни сж били: Скопие (Scupi), София (Ulpia Serdica), Видинъ (Bononia), Ломъ (Almus), Свищовъ (Novae), Силистра (Durostorum), Ловечъ (Melta). Кюстендилъ (Pautalia), Еносъ (Aenos), Деде-Агачъ (Trajanopolis), Гюмюрджина (Maximianopolis), Стара-Загора (Augusta Trajana) и много други, развалинитѣ на които се намиратъ разпрѣснати на всѣждѣ: до с. Арчаръ, Видинско (Ratiaria), до с. Нюкюпъ, Търновско (Nicopolis ad Istrum), до с. Девня, Варненско (Marcianopolis), до с. Яйказли, Бургашко (Develtum) и др.

Въобще римлянитѣ не се отчуждавали отъ мѣстнитѣ жители, а, наопаки, влизали съ тѣхъ въ разни връзки, поради което повлияли не само върху езика и обществената имъ наредба, но и върху цѣлия имъ животъ: така, тѣ отворили римски училища и построили пѣтища, мостове, бани и водопроводи, остатъци отъ